

LASZCZKA (11) *sb f*

Pierwsze a pochylone, końcowe jasne.

sg N ląszczka (4). *♦ A* ląszczkę (1). *♦ I* ląszczką (1). *♦ pl G* ląszcz(e)k (5).

Sł stp w innym znaczeniu, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Dem. od „laska” ‘kij, gałązka’; bacillum, ferula Calep; canteriolus Cn (11) : Iakob tedy gdy rozumiał cżás rodzenia owiec/ nákladł ląszczek w potoki álbo w rynny gdzye owce miály pić wodę BielKron 15; BielSat N3; Przyfzácnowanie też pod mur blifko rozmáithe bywa/ póspolície ná prędkości fthawiáią kofze s lązczek plećione ieden podle drugiego/ náfpawfzy w nie Ziemie BielSpr 63v, 74; A miára táka być ma iákoś snim zmówił/ Ląszczká ná dwa kroczi. Strum F3; Oczko 11; BielSjem 39; Calep 121a, 416a.

W połączeniu z przymiotnikiem od nazwy drzewa (1): Iefli fáletrá dobra/ biorą iey fześć cżęści/ przeciw iedney cżęści węgla dobrze vtlonego z młodych lązczek láfkowych BielSpr 73.

W charakterystycznych połączeniach: laszczka laskowa, młoda (3).

a. *Pręt, wskazówka na zegarze słonecznym (1) :*

Szereg: »palcat albo laszczka« (1): Nam sciatheras Ieft gnomon/ to yeft páfcat álbo lązczká która cień ná tákowym zegárze kładzie álbo okázuye. Mqcz 373b.

Synonimy: kijek, rozga; a. gnomon, palcat, pokazatel.

Cf **LASCZECZKA, LASECZKA**